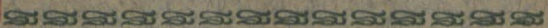

26870

26870

HUNGARICA
VITEBERGENSIA

LIBRI UNICI EX BIBLIOTHECA
NATIONIS HUNGARICAE UNI-
VERSITATIS HALENSIS CUM
VITEBERGENSI CONSOCIATAE

Phototypice describendos curavit
ediditque

BÉLA OBÁL

Professor extraord. Theol. Academiae A. C. Eperiesiensis

Halis Saxonum
Typis Wischani et Burkhardti
MDCCCCIX.

SZTE Egyetemi Könyvtár

J000953040

*Magyarországi és Lengyelországi Egyetemi könyvtárak
Halis Saxonum Halldi Obáljára*

HUNGARICA VITEBERGENSIA

LIBRI UNICI EX BIBLIOTHECA
NATIONIS HUNGARICAE UNI-
VERSITATIS HALENSIS CUM
VITEBERGENSI CONSOCIATAE

Phototypice describendos curavit
ediditque

BÉLA OBÁL

Professor extraord. Theol. Academiae A. C. Eperiesiensis

Halis Saxonum
Typis Wischani et Burkhardti
MDCCCXCIX.

26870

In hoc opere continentur hi libri unici

- I. (Nicolaus Agrius): Gratiarum actio cum adiuncta precatone . . . etc. Debrecenben 1597. P. 5.
- II. A' Varadi siralmas Tömlöztnek fenekén nyomorgó Magyar Raboknak keserves rabságokat egy Keresztyén így sirattya e' versekben (1681). P. 23.
- III. Felvinczi György: Igen szép Historia, avagy Példa az Jerusalemből Jerichóban menő Tolvajoktól megsebesített embernek állapottyáról. Lőtsén 1689. P. 33.
- IV. a) Az Szikszai Templomon gyakorlott Istennek itileti . . . melyet Versekben szedett edgy az bujdosok közzül. Lőtsén 1694. P. 67.
b) Mága siralmas sorsat kesergő Magyar Thalia. Ad notam: Jaj melly siralmas ez világ. P. 77.
c) Igaz megiratása egy Csudatermetnek . . . az 1692 esztendőben . . . notaja: Szolit minket Christus Urunk. P. 82.

His succedunt in appendice:

1. „Osztopányi Pernyeszi Sigmond: A Kegyes Léleknek lelki Vigasztalást szerző Idvesség Paissa. Mellyet . . . fordított Avenarius Jánosból. Lőtsén 1693.“ Titulus exemplaris unici editionis secundae. (Prima editio: Colosvar 1676.)
2. Tres dedicationes librorum II. III. et IV., qui insuper legi possunt, a Johanne Var(adi-)Szakmáry ad Michaellem Rotarides scriptae.

Praefatio.

Permulum valet ad culturam Hungaricam alma Universitas Vitebergensis, quam tot studiosi Hungarici inde ab anno 1522 frequentabant, ut suum proprium coetum conficerent et propriam bursam haberent eorumque multi perfectis studiis ibidem professores adhiberentur. Quorum praeclarissimus Georgius Michaelis Cassai, professor et decanus facultatis philosophicae, ante mortem suam anno 1724 res familiares et bibliothecam suam „utilitati et aedificationi Alumnorum Pannonum consecravit“, quo facto fundamentum „Bibliothecae Nationis Hungaricae Vitebergensis“ et stipendiorum hodiernorum iecit. Fundatio haec Hungarica anno 1817 occasione consociationis Universitatum Vitebergensis et Halensis Halas Saxonum transmigravit et etiam nostro tempore separatim administratur.

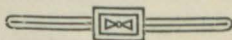
Haec bibliotheca ex eo tempore donatione nonnullorum et praecipue ditissima collectione Michaelis Rotarides multis Hungaricis operibus locupletata est, quae in patria illis adversariis temporibus dissipata sunt. Praefectus huius bibliothecae, Dr. Carolus Gerhard, Director Bibliothecae Universitatis Halensis, primus notam reddidit hanc bibliothecam in opere, quod inscribitur: *Beiträge zur Bücherkunde und Philologie August Wilmanns gewidmet Leipzig 1903, p. 139—158.* De vita autem Georgii Michaelis Cassai et Michaelis Rotarides

scripsit Ladislaus Bartholomaeides sub titulo: Memoriae Ungarorum qui in alma condam Universitate Vitebergensi a tribus proxime concludendis seculis studia in ludis patriis coepta confirmarunt. Pesthini 1817.

Cum annis 1905—1907 in Universitate supradicta studia litterarum persequerem, libri a me nunc editi in manum meam pervenerunt, quos unicos esse e capite libelli menstrui „*Protestáns Egyházi és Iskolai Lap*“ cursus 29. annui 1886 p. 1301 et cursus eiusdem annui libelli menstrui „*Magyar Könyvszemle*“ p. 259 e calamo Colomanni de Révész id est ex opere Caroli Szabó: *Régi Magyar Könyvtár*, Budapest 1879, p. 556, Nr. 1374 cognovi.

Magno mihi gaudio est, quod stipendio publico Excellentissimi ac Illustrissimi Domini Comitibus Alberti Apponyi, Ministri Cultus et Institutionis Publicae Regii Hungarici adiutus pristinum meum desiderium editione horum librorum explere possum, quam ob rem Benignissimo Domino Comiti et hoc loco gratias ago. Non minus obligatus sum Clarissimo Domino Directori Dr. Carolo Gerhard et Celeberrimo Domino Custodi eiusdem bibliothecae Dr. Henrico Reinhold, quod mihi occasionem utendi libris dederunt.

Postremo commemorandum esse puto bibliothecam nationis Hungaricae universitatis Halensis cum Vitebergensi consociatae eiusque libros unicos sub titulo: „*A hallewittenbergi magyar Könyvtár és unikumai*“ materna lingua notos reddendos ac aestimandos esse.

GRATIARVM
 ACTIO PRIMA
 De gratia per se
 et de eiusdem
 facultate
 et de eiusdem
 ratione

I.

De gratia per se
 et de eiusdem
 facultate
 et de eiusdem
 ratione

GRATIARVM

ACTIO CVM ADIVN-

*Et a precatione, pro universis ac-
ceptis et accipiendis Spirituali-
bus et Corporalibus Dei opti-
mi beneficiis etc.*

DEBRECENBEN

M. DIIIC.

Ő R Ő K mmdcnható Isten,
Menynek es Földnek Ura
teremtőie, mi Urunk Iesus
Christusnak dicsősleges ſent
Attya, Abrahamnak, Isaknak, Iakob-
nak, ſ. minekünkis kegyelmes Istenünk:
Te ſent fölsegédnek alazatos ſiuvel Le-
lekkkel nagy halakat adunk, ſent Fiad-
nak az Ur Iesus Christusnak neueben,
minden időbeli el vött kegyelmes aian-
dekidert, Lelkiekert es testiékert: Ki-
valtkeppen hogy te minket örök idő-
nek ellötte, az elatre Christus Iesusban
kegyelemből valaſtottal, ſzemelyedre
es haſonlatoflagodra teremtettel, Szent
Fiadnak általa meg valtottal, örökkös
Fiaidda töttel, Szent Lelkeddal az fo-
gadot fiuſagra el pecseltettel, Igaz es
iduoözitő eſmeretedre hoztal, iduoöſſe-
günk es örök életünk felől bizonyofſa-
töttel, es ez ideiglen minden lelki testi
veſedelmektül kegyelmefegedből meg
oltalmaztal, es az te Anyaſentegyha-
zadnak tarſaſágaba meg tartottal: An-
nak-okaert mind ezekert te Szent fölſe-
ged.

gednek legyen örökke valo halas

Vissontag Fölsegednek alazatos-siuel
Lelekkel könyörgünk, sient Fiadnak az
Ur Iesus Christusnak neueben, sient Le-
leknek vezerleseből, mindennemű ke-
gyelmes igiretidnek, lelkieknek este-
stieknek rayrunk el telyesiteseert, es ke-
rünk teged hogy az mi Iffiusagunknak
bűneit, es egez életünkben valo alnok-
saginkat, teuólgessinker, hitetlenegin-
ket, es mindē egyeb gonoz cseleked-
tinker, kegyelmessagedből Szent Fiad-
ert bocsasd meg: Szent Lelkednek ala-
tala az te meg esmert igassagodban, id-
yösségünk es örök életünk felől valo
hitünkben es remenségünkben mind ve-
giglen tarts meg, reank ki arasztot sient
igidnek igaz vilagossagat az mi viuónk-
ben es Lelkünkben naponkent igaz hit-
nek általa neuellyed, es öregbitsed.

Arazd reank Uram Isten minden Lel-
ki, resti aldasidat, es Szent Lelkednek
általa naponkent terits hozzád bennun-
ket, hog terhefsünk, hog tegedet jobban
iobban esmerhefsünk, felhefsunk, szeret-
hefsunk,

helsünk; tibtelhelsünk es mindenben az
mi fiui es leanyi engedelmessegünket,
kedves aldozattul te Szent Fölleged-
nek be mutathassuk.

Oltalmaz meg Uram Isten, sombed-
saginkban leuó Kerebtyen orsagokkal,
cartományokkal, varossokkal, falukkal
es azokban leuó hieiddel es solgaid-
dal egyetemben: minket-is Varasunkal,
Eeclesiánakal, es hazunk nepeuel egye-
seemben, minden lelki es testi vesedel-
mektől, kiualtkeppen az órdógtúl, an-
nak alnaklagatul, csaldardlagatul, hamis
tudományatul, vesedelmes kifirtetitül,
artalmas tagaitul: jóuendó vesedelmes
hadaktul, haborusagtul, rablastul, du-
lastul, túztúl, ehsegtúl, dragasagtul, ve-
sedelmes betegsegektül, hirtelenbē valo
halaltul, eghi haboruktul, vesektül, ra-
gyaktul, kő elsőktül, Meny-útó kőuek-
tül vesedelmes arvizektül, bünben va-
lo esestül, gonosz hirtül, nevtül, gyala-
zatrul, gonos lelki esmerettül, ketleg-
ben valo esestül, es karhozattul.

Oltalmaz meg Uram Isten, mind most
s mind

f-mind ennek utanna valo időkben idegen nepeknek ki űtefektől, kaar terelektől es fegyuerektől.

Szand meg Uram Isten, az te hiueidnek ennyi sok keferues nyomorufagat, gyalazattyat, romlasat es verek hullasat, mellyet mind most f-mind ennek elötte valo időkbe az idegenek raytük kemel-letlenül cselekettenek, hogy az idegen nepektől az mi raytunk vött győzödelmekert, az te nagy Neued ne szidalmas-
tassék.

Oruendeztes megh Uram Isten benünk, ennyi sok siralmas es rabfagos es-tendeink vtan. Hatalmas gonduiselosedel, oltalmazasoddal, szabaditasoddal es bekefsegeddel.

Tarts meg Vram Isten minden helyeken, itt mi közöttünk is, az te berel-
mesfiadnak vereuel meg valtót kicsin Seregedet es Anyasentegy hazadat, abban levő Feiedelmekkel, Urakkal, vi-
tezlőkkel, gonduiselőkkel egyetemben, az te nagy neuednek dicsőfsegeert. Mint regenten hatalmason meg tartottad Æ-

gyptomban, az Pusztában, Ásýriában,
Chaldeában, Sido orfághban, es egyéb
helyeken minden kegyetlenek ellen.

Vram Isten gyomlaly ki közzülünk
minden gyúlólseget, vißta vonast, harag
tartast, bossu allo lelket, es ajandekoz
meg bennünk igaz ertelemnek, bölcse-
segnek, hasnos tanacsnak, erősségnek,
eggyességnek, igaz atyafiui szeretetnek,
es Isteni felelemnek Lelkevel, hogy
mind az te nagy Neuednek tífteffegere
es dicsőffegere tartozo dolgokbá smind
az mi nyomorodot hazanknak es abban
levő Anyasentegyha zadnak oltalmazafa-
ra, es meg maradasara bolgalo igyünkbe,
eggyet erthessünk, eggyet akarhassunk,
es egy szívvel Lelekkel nagy hasznóffan
bolgalhassunk.

Igy tegy mi velünk mi kegyelmes A-
tyánk Istenünk, az te Fiadnak az mi U-
runk Iesus Christusnak altala: Hogy
mi-es te Szent Fölsegednek kegyelmes
gongya viseleset, es oltalmazafat latuan,
az te nagy Neuedet dicsőithessük, es
nemzetsegről nemzetsegre te Szent
Föl-

Fölsegedet, mind örökkön ö:ökke ma-
gastal hassunk, Amen.

K ICSIN GYERMEKEK- NEK NAPONKENT REG-

geli es estveli könyörgéseknek rö-
vid modgya.

REGGELI KÖNYÖRGES.

VR Isten mi kegyelmes szerelmeres
Szent Attyánk, ki minden allatok-
nak, nagyoknak es kicsinyeknek ke-
gyelmes gongyavifelőie, oltalmazoia
es taplalo Attya vagy: Nagy halakat a-
dunk te bent felsegednek minden idő-
beli gond vifelesedert, ez etczakai oltal-
mazasodert is, Szent Fiadnak az Iesus
Christusnak általa, Amen.

Vifontag Fölsegednek mint kegyel-
mes Attyánknek alazatosan könyör-
günk, hogy mind most s mind ennek u-
tána egész életünknek rendibē őris meg
oltalmaz meg Varasunkal, Ecclesian-
kal es hazük nepevel egyetembe, mindē
Ielki es testi veszedelmektül, agy egésse-

get, lelki testi bekeſſeget, Es io Napo-
bent Fiadnak az Iesus Chriſtusnak al-
tala, Amen.

ESTVELI KÖNYÖRGÉS,

VR Iſten mi kegyelmes ferelmetes
Szent Atyánk, ki minden allatok-
nak nagyoknak es kicsinyeknek kegel-
mes gongya viſelője, oltalmazója es ta-
plalo Atya vagy: Nagy halakat adunk
te Fölſegednek, minden időbeli gond vi-
ſeſeledert, ez mai taplalafodert oltal-
mazafodertis, Szent Fiadnak az Iesus
Chriſtusnak altala, Amen.

Viſontag Fölſegednek mint kegyel-
mes Atyáknak, allazatoſon könyör-
günk, hogy mind moſt ſ-mind ennek u-
tanna egeſ életünknek rendiben, őriz-
meg, oltalmaz meg Varafunkal, Eccle-
ſiánakal es hazunk nepeuel egyetembe,
minden lelki es testi veſedelmektül.
adgy egeſſeget, lelki testi bekeſſeget,
Es io Etzakat, Szent Fiadnak az Iesus
Chriſtusnak altala, Amen.

HYM.

HYMNVS,

CHristus ki vag nap es vilag, Min-
ket setetsegben ne hagy, Igaz vila-
gossag te vagy, Karhozatra mennünk
ne hagy: Karhozatra ménünk ne hagy.

Teged kerünk Szent Ur Isten, Oltal-
maz minket ez eyiel, Nyugodalmunk
bened legyen. Az mi lelkünk el ne ves-
fen. Az mi lel:

Nehez alom el ne nyomyon, Az ellen-
seg meg ne csallyon, Testünk hozza ne
haiotyó, Es haragodban ne hozzon. Es:

Mi bemeink ha alufnak, Sziuünk re-
jad vigyazanak, Te hatalmadnak ereje,
Legyen hiueknek őrzője. Legyen hiue:

Vi Isten hozdad kialtunk, Legy ke-
gyelmes gondviselőnk, Őriz megh el-
lenseginktől, Őrdögnek csalardsagatul:
Őrdögnek csalardsagatul:

Parancsollyad Angyalidnak, Hogy
minket megh őrizzenek, Az mi gonos
ellensegünk, Hogy taoul iaryon mi töl-
lünk: Hogy taoul iaryon mi tölünk.

Emlekezzel megh mi rolunk, Iol tu-
dod mely garlok vagyunk Kiket vered-
del

del megh valtal, Ur Isten kerünk ne
hadgy el: Vr Isten.

Dicsőfleggh legyen Attyanak, V Szent
Fianak Christusnak, Szent Lelekkel e-
gyetemben, Örökkön örökke, Amen.
örökkön örökke Amen.

AZ MAGYAR ORSZAGHI
Ecclesianak Keserues panaszba, mellyet
tött az Tatar ellen, 1594.

Nota, Ne hagy el esnem Fölseges:

NAgy keserveffen Fölseges Isten
Seregöknek Vra, Magyar nem-
zetnek ki valal regen hatalmas oltal-
ma, nagy romlasinkból kiáltunk read,
tekints Arvaidra.

Iol megh ősmertünk kegyelmes At-
tyank okat ostoridnak, hogy siros földet
most epetted io Magyar Orszagnak,
fene Tattarral es le vagattad nepet Or-
szágunknak.

Czudalatosok de nag igazak Isten te-
vtaid, megh foghatatlan bölcsesegh ta-
naczid es minden ősuenyid, ime földed-
re oly nepet küldel az ki teged gyűlöli.

Olly

Olly mebbe földről boros utokon e-
rős kő Sziklakon, ver bopo Tatarat te al-
tal hostad sok folyo vizeken, hatalmat
adal elléünk nekik bombéd nemzetekē.

Legy engedelmes Uram Hatalmas
Isten te nepednek, pogan Tatarinak ne
ad kezeben hatarat földednek, fel e-
meld karod ballyon meg kerlek, ke-
gyelmez nepednek.

Az mi erónkben semmit nem bizunk
mert megh csallatattunk, bómzed bara-
tink nem segithetnek csak read marad-
tunk, Emberi erő tólünk mar el kőlt
kely fel tarts megh bennünk.

Uram kegyelmes Attyank tekints
meg nagy gyalazatodat, mert az pogan-
sag nag kevely boual csufollya hazadat,
es nagy edessen mayd megh trefallya,
hatalmas karodat.

Serengyors Louan tetoua nyargal la-
baiual mindent ront, mint Villamasbol
hirtelen le bal túzes meny útő kő, igy
nag hirtelē veletlē rontya őli hiueider.

Az te hatalmas reghi nagy karod
most vallyon s-houa lőt, mellyel regen-
ten az

ten az ellenfegõn neped hatalmat vót,
houa lõt kerlek az te Angyalod ki iart
neped elõt.

Gyakorta valo kegyessegednek pe-
dait engedgyed Magyar Nemzetnek,
Tatarok ellen Angyalod ereffed, Meny-
õtõ kõuel Menybõl verd agyon had di-
cziryen neped.

Rolad Ur Isten az te nepeid el nem
feletkeznek, io tetemenyid az Eghigh
neked nyelüeken viselik, - minden nem-
zetek tülünk meg hallyak, Hatalmas
dolgaidat.

Igen hatalmas vagy te Vr Isten mind
Mennyen es földõn, az te erõdnek el-
lent nem vethet tegzes Tatar pogany,
rosz rusnya nep es fertelmeskõdõ, ki so-
ha iot nem szan.

Vagyon siuemben erõs remenfegh
hogy meg vered õket, mert noha velek
bünert vereted elõbõr nepedet, de ke-
gyelmes vagy te Attya Isten meghszanz
vegre minket.

Sokaig raytunk el hittem bizony At-
tyánk ezt nem tarttya, mert õ fia i va-
gyunk

gyunk Christufert nyavalyankat banya,
csak berelméből fuytogat minket hara-
gyat fallittyá.

Legyen dicseret az Magassagban az
mi Istennünknek, legyen bídalom gya-
lázat bator mi bűnös feyünknek, Isten
kegyelme csak maradgyon meg nyava-
lyas lelkünknek.

Az miket rendelt az Ur felőlünk am
baror legyenek, Attyank minekünk go-
nošt nem adhat kedues fiainak, főt ren-
delese hasznosok nekünk, neve Dicser-
tessek.

LI. SOLTAR..

VR Isten irgalmaz nekem, te irgal-
massagod berint, mosd es töröld el
bűnőmet, mellyet banok biuem ferint,
hogy te ellened vetkeztem, banom es
keferű ennekem, meltan engem meg i-
telhetz, azért te igaz Isten lehetz.

En az bűnben fogantattam, bűnben
anyamtul barmasztā, te csak beretz igaz-
sagot, es igerű irgalmassagot, hints meg
engemet isoppal, honal feierb lebek e-
lötted

lőted, vigh lezű lelkem te benned, te-
temim meg vidulnak túled.

Ne nezd Uram bűneimet, törűd ei
minden vetkemet, teremts bennem tű-
ta űivet, es adgy ennekem SzentLelket,
ne ves el engem elűed, es nű vedd-el
tűlem űent Lelked. adgy ennekem űd-
vűsseget, es iora vűfelű űent Lelket.

En miattam sok emberek, az te vtad-
ra terűnek, kik ű bűnűket el hadgyak,
es eltűket meg jobittyak, űabadits Vram
engemet, veddel rolam iteledet, old-
gyad meg az en nylvemet, hogy magat-
talhasson tegedet.

Aldozatot tennek neked, ha kedues
volna elűted. de csak kivanod en tűlű.
legyen tűredelmes űivem, tekints Vr
Isten lelkemre, es tegy kegyelmesen ű
vele, tegy iol az te egyhazaddal, ki tes-
ged űolgal igassagban.

XLVI. SOLTAR.

ERűs varonk nekűnk az Isten, es fe-
gyverűnk ellensűg ellű, meg űaba-
dit vesedelemtűl, kik rank iűnek most
min.

minden felől, az mi reghu ellenségünk,
haborgat bennünk, erővel fegyverrel,
es nagy csalardsággal, es minden nagy
hatalmasággal.

Nincse nekünk semmi hatalmuk, mel-
lyel neki ellene allyük, viaskodik az Ur
erretünk, kit az Isten bocsatot nekünk,
ha kerded hog ki legyen az, Iesus Chr-
stus az, seregóknek Urá, kinel nincs
rób Isten, annal vagon az győzedelem.

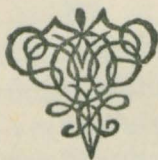
Ha ez vilag mind ördög volna, es el-
nyelni minket akarna, azért róle sem-
mit ne felyünk, csak Christus oltalma-
ban bizzunk, no bator dühöskodgyek,
no fenekőgyek, ez vilagnak Vra, nincs
raytunk hatalma, Vrunk Christus ütet
meg birta.

Meg al az Istennek igeie, es nem al-
hat senki ellene, az nagy Isten vagyon
mi velünk, es Szent Lelke lakozik ben-
nünk, ha testünk nekünk el ves, ha mar-
hank el vesz, hirünk es nevünk, felese-
günk gyermekünk, az menyorságh
megh marad nekünk.

AMEN.

II.

V A R A D I
siralmas Tömlötznek
fenekén nyomorgó Magyar
RABOKNAK
keserves rabságokat
egy keresztyén igy siratja e'
Verseken.

NYOMTATTATOTT.

Ad Notam: Mikor Senachérib az Jerusa.

I.

REgen O Tórvényben az Izrael népe,
Ammon pogany népnek hogy esék ke-
zébe,

Sűrű ohajtással fohászokodék menybe
Meg-halगतád Uram őket az Egekbe.

II.

Szomorún űlt régen Babiloniaba,
Istennek fok néppel tellyes szent városa,
Őzvegységre mikor juta Sion Lyánya,
Meg-szánád mikoron földön űlt a' porba.

III.

Utát nyitál nekik a' szabadúlásia,
Midón meg-tóródótt volna Jákób háza,
Nem hagyád el-veszni sulyos rabságába,
Bé-vivéd ismétlen őket hazájokba.

IV.

Sokszor meg-probáltad nyomorúság ál-
tal,
Sokat Sidók közzül meg-ólél halállal,
De midón megtértek hozzád kónyhullással.
Hozzájok fordúltál irgalmas orczáddal.

V.

Oh menybéli nagy Ur így fizetél nekünk
Mert nem félénk teged már azért sir lel-
künk,

Noha Profétaid feddöztek ellenünk,
Nem fogadok szódat mert kemény volt
szívünk.

VI.

Már mostan érezzük fenyegetésedet,
Váradi tömlőczben bűntecz ezért minket,
Pénz nélkül adád el rabsagra népedet,
Meg nem öregbitéd az ő becsujóket.

VII.

Már csak foházkodunk mint foglyok töm-
lőczben,

Miként Jérémiás a' fáros veremben,
Várjuk azt az orát a melly által végre,
Bóldogúl múlnánk ki s' jutnánk az Egekbe.

VIII.

Sem éjjel sem nappal nincsen nyugodal-
munk.

Hogy Istent szolgálók nincsen Vasárna-
punk,

Nem zengedez köztünk Evangéliomunk,
Hanem mint a' barmok Törvény nélkül
vagyunk.

IX.

Ha nappalra jutunk dologra hajtának,
Ha északát érünk kalodában zárnak,
Hogy ha reménkedünk csufolván katzag-
nak.

Mikor könyörgünk is rajtunk hahotálnak.

X.

Sirván jut es'ünkben születésünk földé,
E' mellet peniglen édes házunk népe,
Mellyért badgyad lelkünk tomlócz köze-
pette.

Vigy haza Ur Isten még minket kőzikbe.

XI.

Várad tomlóczben siránkozó Rabság,
Kik csak ohajtozunk miképpen Sidóság,
Ægyiptom földében kit bántot nagy fogság
Vigy-ki ez inségből menybéli Uraság.

XII.

Vidd visszsa Ur Isten még a' Jákób házát,
Ne pufztits el bennünk miképpen Gomorát:
Tarts-meg Sodomában mint Loth Pátriár-
kát,

Engedgy hamar időn látnunk szabadulást

XIII.

Mert e' nagy rabságban szintén el-badgyad-
tunk,

Jaj szóval sirással tellyes a' mi napunk ,
Miképpen a' Darvak szinten ugy kiáltunk,
Jófeffel rómlócznek fenekén csak sirunk.

XIV.

Oh menybéli Isten mig hagyod Lelkünk-
ket ,

Sodoma vétkével gyótréni szivűnket ,
Ideje fenyíts- meg téged nem félőket ,
Ne káromlya tovább szentséges nevedet.

XV

Ne fies oh Uram végső romláfunkra,
Ne nevéssen rajtunk lelkünk fájdalomára,
Vigy haza még minket földünk határira,
Melyrul el-hozatánk bóltig való gyáfzra.

XVI.

Már fokot kózzúlunk tengeri gallyákra,
Le-vit az hatalmas idegen országra ,
Születések földét kik nem láttyák soha,
Mellyet keférvessen sirathat fok anya,

XVII.

Minket-is peniglen azzal fenyegetnek,
Hogy ha fanczot értünk rövid nap nem
küldnek.

Le-adnak földőkre a' Szerecseneknek ,
A' kik határiban laknak napkeletnek.

XVIII.

XVIII.

Nem gondolnak azzal hogy sebekben
fekszünk,
Nem tekintnek arra mint galambok nyögünk,
Ha sirunk előttök nevet ellenségünk,
Azt mondgyák el-hagyott s' nincs nekünk
Istenünk.

XIX.

Oh feregek Ura ki formálál minket,
Te teremtéd Uram az halló füleket,
Hald-meg e' rabságban mi könyörgésünket
Tellyefits-bé hamar a' mi kérésünket.

XX.

A' Sion kő fala egyedül téged vár,
Készülly óltalmunkra feregek Ura már,
Mert lelkünkön vagon Egyiptomi vas zár,
Neved ne hadd tovább gyalázní mert nagy
kár.

XXI.

Azért fordúilly hozzánk mi kegyes Istenünk,
Meg-vallyuk már végre hogy néked vétkezünk,
A' szent Izraellel bocsánatot kérünk,
Térits-meg tehozzád téged had kövefsünk.

XXII.

Vigy-ki e' tömlőznek fetet fenekérül,
Ifópoddal tisztíts undok vétkeinkbul,
Engedgy szabadúlást minékünk menyég-
bul,

Vigy haza földünkben had dicsérjünk szen-
tül.

XXIII.

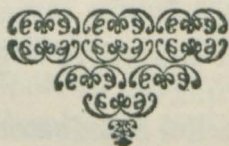
Igy sira szivében a' Váradi Rabság,
Kiket most tömlőczöz kemény hatalmas-
ság,

Szabadits-meg minker menybeli Uraság,
Téged imádni fog azért a' Magyarság.

XXIV.

Ezer har száz nyólczvan és edgy eszten-
dőben,
Szent Mihály havának utolsó hetiben,
Nemzetem rabságát látván a' tömlőczben
Ugy szerzém ezeket Váradon létemben.

V E G E.

KÖNYV SZÉP

HISTORIA,

PELÉDA

Az Jeruzsálemi Jerichoiban
ment Fegyveres, mely felvett
... ..

III.

Mellett Dávid
... ..

Mellett
... ..

FELVINCZI GYÓRGI

LÓTSÉN,

... ..

IGEN SZÉP
HISTORIA,

avagy
PELDA

Az Jerufalemből Jerichóban
menő TOLVAJOKTÓL meg-sebesít-
tetett embernek állapotjáról.

Mellyet ÚDVEZITŐNK elő hozott
Sz. Lukácsnál az X. Részben.

*Mostanpenig Historia szevent bővebb
beszéddel való Rhytmusokban meg-irattatott
és ki-bocsattatott*

FELVINCZI GYÓRGY
által.

Anno 1689. 29. Januarij.

LÓTSÉN,
Nyomtatt: 1689. Esztend:

Az *Maria Magdolna Eneke* notájára.

Szentül enekelenék egy Halott énekben.

Istenelőtt semmi nintsen

olyan kedves,

Mint az Irgalmasság: mert ki
azzal tellyes, (a)

Ajtót az életre által úton keres,

Isten kegyelmében mert a' léfzen részcs.

De a' kiben nincsen semmi irgalmasság, (b)

Az mely az Istenhez egy hasonlatosság,

Az Szentek küszöbén által hejában hág, (c)

Mert távúl van attól a' dragá Menyország.

Szépen tanit erről Urank egy példában,

Kit meg-itt Sz. Lukács az ő irasaban,

Egy ember vólt ugy-mond egykoron út-
tyában,

Ki Jerusalemből menne Jerishóban.

A 2

Mint

(a) *Exod. 22. versf. 27.* (b) *Luc. 22. versf. 27*

(c) *Luc. 6. versf. 36.*

Ebből is ki-tetszik gyámoltalansága,
Hogy mikor érkezik ez nyomorusága,
Nem támad sohunnan semmi rokonsága,
Mig idegent Isten néki nem támaszta.
Igy vagyon ám dolgá, az egygyes ember-
nek,
Kit a' fok nyavalyák midőn környül vesz-
nek,
Jaj akkoron Sórfa egyedül élőnek,
Isten sem javalta állapotját ennek.
Meg történik az jaj ezen-is szegényen,
Mert nem vala kinek tanácsával éllyen,
Forrasztya elméjét, nem ülhet egy helyen
Az veszedelemre hányot homlok megyen.
Miden azért a' buk szertelen emésztk,
Celláját el-hadni gyakran ügyekezik,
Hogy az út félelmes attól sem vetőzik,
Csak vak szerencsének kormányához bi-
zik.

Noha Jerichotól a' nagy Jerusalemben,
Nem vólt igen meszsze a' miként intézem,
De hogy szerencsének forgását el-nézem,
Ajton ki lepőt-is talál veszedelem.
Mikoron úttjában menne leg. batrabban,
Egy sűrőltést halván szivében meg. dob-
ban,

Három Tolvajjalla előtte meg-ottan,
 Mindeniknél lánca, s'-hajito fejsze van.
 Fejszjét az egygyík hozzája hajta,
 Homlok szegin rajta nagy sebet hafita,
 Masik-is fültóben más nagy sebet nyita,
 Harmadik mell yében láncaját tafzittya.
 Ez Sebekkel mindgyárt arcza földre esék,
 Vállát, hátát, fárát edgyízer-s-mind ok-
 lelék,
 Mind két karját hamar a' földhöz szege-
 zek,
 Mindeneftől rajta tizenkét seb esék.
 Ennyi fok vagással midön le-tagollyák,
 Egészízen meg hólnak nyavalyáft gon-
 dollyák,
 Turbáját és sebit igen meg-kotorják,
 Alitván hogy pénzét azokban találják.
 Dereménségekben meg-csalattattanak,
 Egy denárral többet mert nem találának,
 Alfó-s'-felső ruhát rólla le-vonának,
 Csak egy lábra valót inában hagyanak,
 Sűrű nogatással egy-máft fiettetik,
 Félvén uton-járo hogy más-is érkezik,
 Szokott barlangjokot fietve kerefik,
 Melyben hamarsággat mindenik rejte-
 zik.

Így hagyák-el szegényt sok vereségekkel,
 Sem kezét sem fejét nem emelheti fel,
 Kiáltani sem mér mert senki nints közel,
 A'ki nagy kinnyában lenne segítséggel.
 Immár a' szép Nap-is szinténdélre jött-fel,
 Meg is ott fentereg vérben kevert testel,
 Várja ha valaki menne az úton-el,
 Ki Istenét nézvén őtöt segilne fel.
 Azomban egy ember csak hamar el-juta,
 Az Aronnakrendin ki ugyan Páp vala,
 Jerusaleml felől vala ennek úta, (e)
 De ez történetet csak ingyen sem tutta.
 Halván az sebesnek nehéz ohajtását,
 Nem közelit hozzá tartoztattya magát,
 Gondolván magában hogy ha adgya sza-
 vát,
 Ő néki kell venni egészen fel baját.
 Ott járását azért akarván titkolni,
 Az járt útról el-tér nem akarrá menni,
 Csak láb hegyen kezde az útból ki-lépni,
 Garczon barázdakon a' sebest kerülni.
 Laba sühogását de nem titkolhattya,
 Mint hogy álnok szivét az Isten jól láttya,
 Mely hogy ez szegénnek füleit meg-hat-
 tya,

A 4

Ki

(e) *Luc. 10. vers. 30.*

Ki vagy Uram : ki vagy, nagy szóval ki-
áltya.

Meg-győzetvén azért lelki ismérertől,
Nem ohajtya magát vagy ket felelettől,
Mint hogy értet hol mit az Isten könyvé-
ből,

Azért így szól néki nagy kételenfégből.
Pap vagyok mit akarsz? mi nyavalyádva-
gyon,

Mi okon ohajtasz kérlek ilyen nagyon?
Kinek esedezel hogy téged ne hadgyon?
Nints itt olly ki néked segítséget adgyon.

Monda ott a' Papnak a' meg-sebefedett,
Jaj Uram mint járek! én nyavalyás ve-
szett,

Az Tolvájok miatt rajtam sok seb esett,
Itt halok meg hogy ha kezeded nem ve-
zett.

Szány-meg azért Uram az Istenért kérlek,
Az földről emely. fel talám meg meg-élek
Ne dugd befűledet, hogy firva beszéllek,
En-is az Istentől reád áldást kérek.

Monda a' Pap: nem átom magam ily dolog-
ban,

Mert Szenthely a' hóva járok a' Tem-
plomban,

Makula

Makulá sem fekély nincs tèmmi tagom-
ban, (f)

Szolgálnom kell Istent nékem tisztaság-
ban.

Tuddé nem illetünk mi meg-fertezett,
Nem hurczolunk (mint te) ilyen el-ve-
tettet,

Bűdóst, vereft, holtat, sebekről fényvettet,
Csak Istent törvényét mutató Sz. Köny-
vet;

Papi tisztem rendi sem bocsáthat arra,
Hogy gondviselésem legyen Ispotályra,
Sőt, ha az Fő-Papnak e' lenne tuttára,
Reá sem nézhetnek soha az Oltárra. (g)

Haivána' nyomorúlt a' Papnak beszédét,
Az jó reménységétől el csüggeszte, szívét,
De még-kinnyában-is egyben fogván ke-
zét,

Efedezik néki hogy nézze Istenét.

Mondván : kérlek Uram meg-is ne szomoríts
Az út közepiből csak ki málnom segíts,
Az más oldalámon talám annyi seb nints,
Bár csak a' palczaddal engem arra fordíts.
Nem lehet Atyafi (a' Pap ilyen felel,)

Nekiálts annyit rám mert sietnem el-kell,

A 5

Soha

(f) *Levit. 21. 7. ult.* (g) *Exod: 29. 7. 30.*

Soha nem nézhetem én a' sebest közel,
Mert jó izón osztán ennem s'-innom nem
kell.

Jób volna hitvanság hir nélkül meg-halnod,
Hogy sem tisztes embert úttyában on-
szóinod,

Elég gond én rajtam, hogy-hogy-is kell
szólnod,

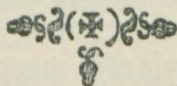
Nem léfzek én néked hiddel azt Borbélyod.

Az sebektól beteg hogy ezeket hallá,
Mindgyarást ó magát halálnak ajánlá,
Mert reméntelenség badgyatt szivet fogá,
Azért nagy jaj szóval im ez szókat mondá.

Jaj hatalmas Isten immár fejem medgyen,
Mit szól a' tudatlan ha a' tudos illyen,
Ingyen sem reméltem hogy ez el-kerül-
lyen,

Uram rendely oll yat ki nékem seg illyen.

Igy szólla a' beteg sűrű könyhullással,
Istenhez ohájto fok fohatzkodással,
Az Pap-is el-méne lassu ballagással,
Nem tölte az údót ott disputalással.

PARS SECUNDA.

EZ után egy fertály orácska hogy telék,
Egy Szentes Levita mindgyáraft ér-
kezők,
Az Pap után azon úton ügyekezék,
De az nyegéft halván ez- is meg-űtközék.
Mingyárt elmejében űtközék illy dolog,
Hogy ott sok emberen gyakran proba
forog,
Sebben kinlódik az ki most ott zokog,
Azért ő- is balra a' járt utrol ki fog.
Ufzta a' gázt ő- is keresztűl a' réten,
Siradoz a' lába fáron seppedeken,
Rakottyas fuz-fak kőst mind egy-aránt
megyen,
Akadoz a' lába mint tővisses helyen.
Ez lön a' kegyeffég a' Sz. Levitában,
A' mellyet igy követ a' menő úttyában,
Bajos budoklása de lön csak héjában,
Mert igy szól a' sebes torka szakattában.
O Jakobnak Ura, Irgalmas Szent Isten,
Mi dolog hogy engem csak el-kerül min-
den,

Ki ez

Kiez úton járjon csak egy ember sincsen,
Az-is kerül engem a' ki most el megyen.
Ki vagy Uram kérlek rajtam most könyő-
rűly !

Engem nyomorúttat oh Uram ne kerűly!
Fordics meg útadat töllem igy el ne hűly,
Hogy az Angyalokkal Menyországban
örűly.

Hogy ha ez útadban szerencsédet várod,
Hogy én itt halljak-meg tudom rem a-
karod,

Noha távul mentél de szóm tudom hallod
Szóly nékem ha Istent lenni szűből vallod.

A' szentes Levita hogy e' szókat hallá,
Sz Lélek szikrája kemény szivét szállá,
Hogy rá ne felellyen meg is meg nem állá,
Ki legyen s'-mi lelte meg-tudni jóvállá.

Zugolódik. du!, ful, örömeft menne-el,
Meg is kiált tavul de nem megyen közel,
Kérdi nemzetéről, s' miképpen esett-el,
Hogy-hogy vagyon dolga, hogy-hogy
nem kelhet fel?

Az mint szólhat szegény mond erre a' febes.
Sidó vagyok Uram kérlek hogy meg ne-
vefs?

Az verengezöktől vetteték nékem les,
Edgy

Egy tagom lints az mely miattok nēfebes.
Nemzetségem szerint Rubentől származtam
Eiső szűlőt vólt ez a' mint én hallottam,
A' tób Sidok között en-isedgyik voltam,
Noha most véletlen e' kinra jutottam.

Jójkőzeleb hozzám a' földrűl emely-fel,
Ne hadd az Etfzaka hogy itt boritson-el,
Ne ofozzék a' vadkin vallott testemmel,
Ezennel meg-halok kérlek hogy temesd-
el,

Ha penig halálom meg egy kicsint halad,
Vezefs a' városban ne vond így meg-ma-
gad,

Mert rajtad kivűl más ma reám nem akad,
Talám addig inam szintên el-nem szakad.

Ha az Isten nékem az élette-kedvez,
Ez nyomorúlcfejem hóltig te szolgálád lesz,
Ha penig ez nagy kin ugyan földhöz sze-
gez,

Értem az Istennek nagy kedve rajtad lesz.
Illy könyörgő szavát hōgy a' beteg végzé,
A' Szentes Levita mind tegyiben szedé,
Nem kell szolgálatod néki azt felele,
A' mit érdemlettél abban estel belé.

Hallom nemzetedrűl mondod hogy Sidó
vagy,

El hiszem

El-hiszem de bűnöd halma felette nagy,
Hapenig a' Ruben nemzetségéből vagy,
Szintén azónt néked hogy most e'kinban
vagy.

En Levita vagyok, s'-a' Szent helyen lakom,
A'honnét te jöttél a' mind tölled halom,
De az sem lesz néked ez úgyben oltalom,
Mert ott sem szolgáltál Istent úgy gondo-
lom;

Az Rubennel peníg bár ne dicsekedgyél,
Hogy ő nemzete vólt a' kitől születtél,
Mert ő-is Attyától meg-átkoztatot fel,
Gonoszul vész magva a' ki gonoszul él. (h)

Nem fizeti azt meg senkinek az Isten,
Ki jól tészén azzal a' ki mind te illyen,
Nem vét senki magot soha-is tengerben,
Bolond ki buzát vét ki kelni fővényben. (i)

Jákob az halálhoz mert hogy közel vala,
Minden Fiait elő hitta vala,
Kinek átkot, s'-kinek aldást mondott vala,
Rubennek peniglen imigyen szolt vala.

Nem lehet te néked elő ment eleted,
Mert Atyádnak agyát te meg-ferteztetted
Nagy dologra eddig ezt te nem értetted,
Ez vagyon most rajtad ha eszedben vótted.

Nö

(h) *Genes.* 49. 7. 3. (i) *Luc.* 8. 7. 6

Neonszoly hártudván hogy Levita vagyok,
Csak túrjed nyavalyad mert bűneid na-
gyok,
Természetem gyenge rajtad ha vért látok,
Marczongot testedről mindgyárt el-ajul-
lok.

Tudod semmi fertőt nem szeret az Oltár, (k)
Mert Isten mi tőlünk nagy tisztafágot vár
Tudhatod ezt te-is ha Templomban jártál
Ha töllem nem hiszed tudakozd mástol
bár.

Légy veszteg talám lész ki hozzád érkezzek,
A' ki Isteneffen veled cselekedgyek,
Mert tiszttem hólnapra Oltárhoz rendel-
tek, (l)

Nem akarom véred hogy reám fecskend-
gyek,

Azért kell énnékem most igen sietnem,
Szent hivatalomat hogy vegbe vihessem,
Semmi tisztátalant nem-is kell illetnem,
Erted imár miért kell téged el-kerülnöm.

Hogy a' Levitától illy befzed adaték,
Ezen szegény sebes csak meg-szonyolo-
dék,

Az Istenben hűti de meg nem csókónek,
Azerq

(k) Num. 18. §. 2. (l) Num. 1.

Azért badgyat szája illy beizédre nyilek.
Ertem hivatalod s'-Levitai tiszted,
Mely rendszerint szintén holnap illet té-
ged,

De tsak haszontalan ebbeli mentséged,
Mert szódból ki-tetszik minden negedse-
ged,

Nem kedves Istennél az ollyan áldozat, (m)
Nyomorult hasznára a' mely által nem hat
Az Isten mondgya ezt mellyet ki-ki hal-
gat, (n)

Könyörülő szű kell nékem, nem áldo-
zat. (o)

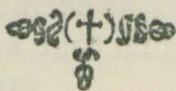
Nem igy cselekedet régen a' Tobias,
Kinél könyörülőb már nem lehetet más,
Nem vólt ő előtte olly izes jó lakás,
Kit felben nem hagyot ha sebben fekűtt
más.

Sőt midőn Fiátol egykor meg-hallotta, (p)
Hogy sebek mia lótt egy Sidónak hóltá,
Kedves rendegit-is a'ztálnál fel-hatta,
S'-ötet el-temet vén a' földnek meg-atta.
Szemedben penig te nem látz nagy gerendát
Midőn én szememben harogatz kűs szál-
kát,

Mondod

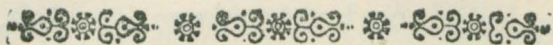
(m) *Psal.* 50. *per totum.* (n) *Osée* 6. *v.* 7.
(o) *Matth.* 9. *v.* 1. (p) *Tob.* 2.

Mondod bűnöm hozta réám ez nyavalyát,
 Mert ősöm hallotta az Attyának átkát.
 Az Rubenen ha vólt a' Jakobnak átka,
 Hogy Attyanak ágyát ő meg-rutította, (9)
 Levit is gyilkosnak Jákob kiáltotta,
 Kiért Isten magvát széllyel el-öszlatta.
 Attól félsz hogy vérem ruhádra fecskendik,
 Kiért az Oltárhoz menned nem engedik,
 De ha szived jobban bűnből ki ne kendik,
 Pokolbéli kintol ki nem menekedik.
 Inkab hordozod te látom a' bojtortjánt,
 Mellyért budoklásod most köntösedre
 hant,
 Hogy sem a' szép aldást kit reád nyelvem
 szánt,
 Meg-száanna engemet ha kérném a' po-
 gánt.
 Így végze beszédét az útban fetrengő,
 Kinek immár kinnya tiz annál inkább nő,
 Az Levita menvén haragjában for-s'-fő,
 Mert a' réá hánt szóknak értelme igen bő.
 (9) *Genes. 49 v. 6.*

B

PARS

PARS TERTIA.

AZonbã a' szép nap Délrőlel hányotlik,
Meg-is segítségre senki nem erkezik,
De ő mind halálig csak Istenben bizik,
Véli hogy ő tőlle majd meg -segittetik.

Az mit könyörgessel Istenelőt fel ér,
Azt mind el követi sőt kegyelmet is nyer,
Arczal le borúlván térdre könyökre kél,
S'-az meg-fordulásra ő tőlle erőt kér.

Noha lelket mingyárt ajánlá Istennek,
Testét a' vadaknak s'-azok által földnek,
Remitő fok gondok szívében őtlődnek,
De még ő kinban-is így szól az Istennek.

Uram Seregeknek hatalmas Királlya,
Te birsz mindenekkel azt minden meg-
vallya,

Imé segítséged bűnős lelkem várja,
Adgyad hogy valaki kiáltásom hallja.

Te szabadítad-meg a' szegény Danielt, (r)
Kita' fok Oroszlyán éhen-is el nem nyelt,
Amaz három Iffiú tőlle kegyelmet
nyert, (s)

Azért tűz langkősz is mindenik éneklett.

(r) *Dan.* 14. (s) *Dan.* 3.

Kérlek

Kérlek irgalmadból én réám-is tekints,
Ez szomorú kinomban gyógyító irral
hincs,

Undok bűneimert tölled el ne tafzics,
Mert rajtad kívül már semmi reménnye
nincs.

Olly irgalmas személyt Felleged támaszszon,
Ki tégedet félyen s'-engemet meg szan-
nyon,

Itt az út közepin meg-halnom ne hadgyő
Hogy semmi fene-vad el ne szaggathai-
lón.

Mert annyi erőm lints hogy innét fel-kellyek
Bar csak hengeregve egy rejteket lellyek,
Csak egy tagom sincsē kit fel emelhessek,
Parancsoly egy embert én Istenē kérlek!

Az Siralmas febet alig végze lzávat,
Ottan segítséget mindig arált jőni lát,
Egy Samaritánus vezetl Szamarát,
Tereh nélkül jőven dudoll ya nótáját;

Az ő modgya szerént szintén azt éneкли.
Mennyik az Istennek lők jó teteményi,
Ez úton mennyiszer járni kell o neki,
Meg-is az Ur Isten veszélytől meg-őrzi!

Az enekles közben hozzája közűl jút,
Lát ott egy holt testet niely vértűl igen rút,

De ő mint a' többi az útból ki nem fút,
Mert szívét öntözi a' Mennyei Sz. kút ;
Láttya hogy a' Sidó él, de meg-csendesült,
Mert vere ki-folyván minden teste meg-
hült,

Az Nap melegétől bön ugyan meg sült,
Hogy Golvájok miatt meg-mezitelenült.
Gyorson elé véve kicsin szelenczejét,
Melyben tartya vala gyogyító eszközét,
Olajjal meg-hintven bé-kötöze sebet,
Ottan néki szólván így kezdé beszédet.

Serkeny fel nyavalyas ki vagy és hól jártál,
Mi lelt sebek miatt hogy így el-alutnál,
Azt tudám először hogy ugyan meg-
holtál,

Tekincs réám s'-meg vidúlsz ha most el-
badgyattál.

Kelly-fel sies kelly-fel magad ne hadd így-el,
Im én-is segíttek a' lok verből úgy fel,
Szóly beszélyén velem miképpen este-el,
Ha réám tekintesz meg-eledcz ezennel.

Ottan egy kezével fel-emeli fejét,
Az másikkal pedig meg fogja job-kezet,
Apolgattya törti vérben fagyott sebet,
Végre meg-eszmódvén így fordittya
nyelvét,

Oh

Oh életnek Ura hatalmas Teremtő,
Szegény bűnőfőkön ingyen könyörülő,
Halal kapujában életre vihető,
Bezzeg nagy jó téted a' melly most hoz-
zám jő.

Igazán mondotta ez Habakuk Prophéta, (1)
Vard az Urát s'-el jó a' mint meg-mon-
dotta,

Im hogy fejem magát az halálnak attá,
Az életet nékem Isten akkor attá.

Honnet jöttél Uram Istennek nagy szenté?
Talám a' Gobiásnak te voltál vezére?
Nem Azariás-é szentségednek neve?
Mond-meg ha nem te vag' az Angyalnak,
jele?

Mert midőn halálban szintén el-aluttam,
Hozzám jövésedben semit-is nem tuttam,
Az te kegyes szódat mi helyen hallottam,
Ugy tetszik kinomból ugyan meg-ujjúl-
tam.

Sebeimnek noha nagy vagy on nyilások,
Kiknek tűrhetetlen vólt imint fajdalmok,
Ugy tetszik immáron hogy ugyan gyo-
gyulok,
Nevedről jó Uram azért tudakozok.

B 3

Monda:

(1) *Hab. 2. 7. 3.*

Monda : Oh nyomorult mit faradcz moll
azzal ?

Hogy nevem tudakozd , mert nem va-
gyok Angyal,

Sőt el-vetett ember hidd-el azt bizonnyal,

Az miolta egygyütt lakom a' Sidókkal,

En Samaritánus vagyok nem tagadom,

Tepenig Sidó vagy a' mint Szódból hal-
lom,

Gyűlöltek tük minket azt en nyilván tu-
dom, (u)

De én mind'ezeket csak Istenre hagyom.

Affelől én téged e'kinban nem hadlak,

Mert kegyes emberek kősztetek-is vad-
nak,

Noha velünk igen ritkán társfolkodnak,

De nekem kősztetek sokak jó szót adnak.

De meg nem csak minket gyűlöltek ugy
éitem.

Hanem kősztetek-is jó szeretet nincsen,

Minden Prophetákat meg-ölök bunteled,

Még a' Messiást-is gyűlölitek szörnyen.

En Samaritánus vagyok a' mint hallád,

De szándékom ez hogy visellyek gondot
rád,

Isten

(u) Job. 4 7. 9.

Isten dolga lött ez a' mint meg-is vallád,
Szánlak-is jó szomtzéd mert nagy a' nya-
valyád.

Imint hogy fel-holton téged találalak,
Noha nem érzetted vérbőlki mosálak,
Sebeidben olajt döltvén szóllítalak,
Adgy hálát Istennek hogy fel-alítottalak.
Más-felé kellene ugyan mostan mennem,
Ez Szamárral vagyok, nincsen semmi ter-
hem,
Úlly fel a' határa im segíttek menten,
Meg-gyogyítottalak en, vagyon annyi pénz-
zem.

Azonban hogy ötöt meztelen láta
Ingét, Köppenyeget testére fel-ádá,
Csak alsó Gúnyáját ő magának hadgya,
Az Sebes beteget Szamárra fel-tolya.
Ímmár hogy mennének Jerusalelem felé,
Az meg-vidult beteg mint járt meg-be-
széle,
Hogy ötöt meg-szánta szépen meg-kö-
szöné,
Az ballagás közben beszédet így kezdé
Igazan mondod azt Uram réa térek,
Az Sidok tutokét hogy igen gyűlölnék,
Társul venni penig ugyan nem-is mérnek,
B4 Magok-

Magokról (hogy szentek) mert mind úgy
itilnek (x)

Sőt a' Phares rendin lévő kevély dufok,
Az hoszfú köntözű Szent Pharifæusok,
Minket-is úgy tartnak kik vagyunk köz
Sidok,
Hogy ne légyünk nékik semmiben-is tár-
fok.

Az Prophéták ot-is mind egygyig gyűlöttek
Kegyetlen halállal ökönt mind meg-öltek,
Kit negygye vágtanak kinek fejét vettek,
Efaiást ugyan kette fűreszéltek.

Az Messiással-is most azt cselekedik,
Hogy Istentől jötnek ötöt nem isméri,
Bölcs tanításáért halálra üldözik,
Ezen két nappalám ugyan meg-is ölik.

Mind-az-által Uram ne gondoly most azzal,
Hogy ellenkezéstek vagyon a' Sidókal, (y)
Mert azt hatta Isten nagy parancsolattal,
Hogy különbözzenek tölletek szokás-
fal (z)

De a' baratkózást soha nem tiltotta,
Sőt a' jó téteményt ugyan parancsolta,
Kivalt-képpē penig mikor szükség hoszta,
Meg a' természet-is ezt belénk óltotta.

Az mi-

(x) *Matt. 23. v. 6. Marc: 6. v. 5.* (y) *Luc. 9.*
(z) *Matth: 10.*

Az miképpente- is mostan cselekedtél,
 Midőn nagy kinomban engem nem ke-
 Hanem sebeimben olajat töltöttél, (rúttél,
 Hogy gondomat viseld számarodra tőttel.
Noha penig nincsen én velém egy hutod,
 De jutalmát ennek soha el nem veszted,
 Mert mikor szerentsed szivešsében kéred
 Akkor fizeti- meg ezt az Isten néked.
Hogy én most az utban sebekben feküttem,
 Ohajtozó szókkal keservesen nyegtem,
 Kettő- is ment ott el én felekezetem,
 De ők megszűze földre el-kerűltek engem.
Azoknak egyike ugyan Szent Pap vala,
 Az másik penig len szerzetes Levita,
 Az Isten törvényét mindenik jól tutta,
 Egygyik- is igazán de meg nem tartotta.
Jobb lól azért Uram te nekem ezeknél,
 Mert ők el-kerűltek de te könyörűttél,
 Hogy azért én velem ily jót cselekedtél.
 Jutalmad bő legyen az elő Istennél.
En Jerusalemben edgyes ember vóltam,
 Sok gondolatim kőszit bumban ki indul-
 tam,
 Jerichóban menni szokszor tartakosztam,
 Magam most meg unván útnak ugy in-
 dultam.

De lámely véletlen rósz szerencsén jarék,
Harom verengezót az útban találék,
Nagy verefég között rajtam fok sebesék,
Ruham-is testemről tollók le-vonatók ;

Az Samaritánus mind ezekre igyszóll :
Hallottam gyakorta ezt a' Tudofokról,
Bóidog az az ember a' ki tanul másról,
Azért én-is sokszor tartottam ez uttol.

Mezítelen vóltod néked-is sajnállom,
De nagy sebeidet annal inkább bánom,
Ruhamot-is tólléd hidgyed hogy nem
szánom,

Ingem is viseld-el ugyan néked adom.

Ott a' beszéd közben a' Váratl el-erik
Az nap-is le-menvén szinte alkonyódik,
Az Samaritánus azontudakozik,
Hogy egy Szallást lellyen melly néki is
tetfzik.

Gyorson mutatának egy Vendég-fogadót,
Az nyugodalomra alkalmas és jót,
Az Gazdát köszöntvén monda néki illy
szót,

Találtok Uram itt kenyeret, húst, és söt.
De honnét jöttetek es kik vadtok mond-
meg,

Mi lelte társodat hogy olly igen nyeg,
La melly

La melly veres rajta mind vagh s'- mind
Köppenveg,

Vadak szaggataké hogy olly igen beteg.

Talám gonofz gyötri mely halovány arczul?

Avagy meg vagdaltak mennyi vére indul,

Jaj hatalmas Isten hogy hog' járt ily rútúl,

mennyi leb ván rajta soha meg nem gyo-
gyúl.

Nofza fogjuk Uram mert szintén el esik,

Nem szólhat ez igy le hogy ha le nem ve-
szik,

Jósztetek tú Szólgak innét állyon egygyik

Tul emellye lábát csak gyengen a' másik.

Ott egyenlő szivel mind Gaz-s'-mind Szól-
gak,

Az Szamárról szegint szépen le-szallitták,

Egy kies Tornácban ágyat meg-csinálak,

Gazda is el-külde hogy az Borbélyt hinak.

Az Samaritánus bézféli azomban,

Mint találta szegint fel hólton az útban,

Az fok sebek miatt vonagot nagy kinban,

Hogy a' Tolvájoknak esett vólt markok-
ban;

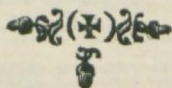
Más a' Borbély-is ottan el-érkezék,

Az két-fel szomféd-is mindenik bé-lépék

A' Samaritánus imigy gondolkodék,

Hogy

Hogy azok láttára Gazdával alkunnék,
 Ezek előtt azért mingyárt tudománt tön,
 Az erfényben nyulván két pénzt onnat
 ki-vön,
 Mellyet szokászerint az asztalra le-tön,
 Az Gazdának penig illy feleletet tön.
 E két pénzről Gazda csak ugy gondolkod-
 gyál,
 Hogy gyógyulásában ennek forgolód-
 gyál,
 Im jelen a' Borbély vélle meg-alkudgyál,
 Etéről, ittárol, szorgalmatoskodgyál.
 Ha mit költesz ennek etére itara,
 Vagy a' gyógyításnak mi léfzen az árra,
 Mikor viszfzá jóvók gandom léfzen árra,
 Faratságodnak is meg-léfzen jutálma.
 Azomban jó Borbély hozzád illy szóm va-
 gyon,
 Tunyaságod miatt hogy ez meg ne hál-
 lyon,
 El-megyek én: Isten véletek marádgyon,
 Illyen történettől benneteket ójjon.

APPLICATIO.

EZ Historiának hallok a' beszédét,
 Lassuk-meg imáron annak ez értelmét,
 Mert nem vonnya senki jól a' hegedűjét,
 Ha az fel-tótt notán nem tartya elméjét.
 Ennek az értelme halhaczcza meg-kettő,
 Egygyikben mi róllunk szóllot Üdvözítő
 A' másikat pedig magáról mondgya ő,
 De titkos értelmet mindenik keres ő,
 Az első részével Urunk azt tanittyá,
 Az Törvény tudóknak mikoron azt
 mondgya,
 Nom az az embernek az ő jó baráttya,
 Kivel rakonságát és egy hűtit tartya.
 De az nyavalyáson valaki könyörül,
 Mikor kára léfzen annak ő nem örül,
 Ha segítséget kér szíyében hozzá fül,
 Ennek az Isten-is léfzen segítségül.
 Az második Résznek titkos az értelme,
 Mellyet midőn fel lél az emberi elme,
 Meg-láttya mely bővős az Isten kegyelme
 Kit Szent Fia által a' bűnőssel közle.
 Mert mikor az Isten az embert teremte,
 Tiszta szent életben őtöt helyheztere,
 De go-

De gonofz kivánság farkából ki-vete,
 Isten haragjában a' magát ugy ejté,
 Az mikent ez ie-jöt az Jerufalemból,
 Ugy távozot ember, el az Ur Istentől,
 Jerichóbā menvén az mondot Sz. helyből,
 A' Szátan hazában méne az fzenségből.
 Az gonofz kivánság az gyönyörű kérben,
 Mikoron indúla az ember szivében,
 Szintén akkor elék a' látrok kezében
 Kik harman vóltanak ha vótted efszedben.
 Egygyik a' test a' ki csak gonofzra vágyik,
 Masodik a' Sátan ki csak olálkodik,
 Harmadik e' Világ ki-is hizelkedik,
 Tizenket febekbenezekről kinlódik.
 A' Seb azért a bunegygyik a' gyilkofság, 1.
 Kinek a' masikja a' rút paraznáság, 2.
 Harmadik seb amaz balványozo vakfág 3.
 Negyedik peniglen az orzó hamisfág, 4.
 Az ötödik-is rút a' gyakor részegség, 5.
 Haz a' harag-tartó fene kegyetlenség, 6.
 Az hetedik penig a' fukar főfvénység, 7.
 Nyólczadik a' Szitok, ugyanéktelenfég; 8.
 Az kilenczediknek neve az Irigyfég, 9.
 Tiz a' ragalmazó fertelmes nyelvefég, 10.
 Tizenegy a' hamis hütü vakmerűfég, 11.
 Mind ezeknek Anyja amaz rút ke. 12.
 vélyfég, erted

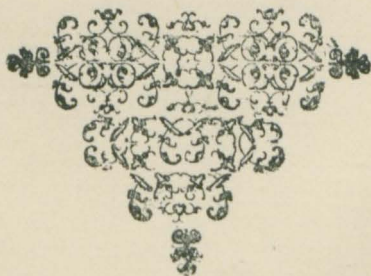
Erteđ már a' Tolvajt a' melly a' te tested,
Az Órdög s'-ez Világ kik vagdálnak téged
A' Sebek a' fok bűn nyomorgattyak leked,
Mert Istent el hattad s'-az órdög bir téged.

Az fel-hólton hagyás a' karhozat úttya,
A' meg-fosztás penig a' jók el-hagyása,
Papnak s'-Levitának héjában jarása,
Hogy a' Törvény röllunk bűnt le nem
mothattya.

Az Samaritánus az UR Christust jedzi,
Ki az embert szómván e' bűnből ki-vefzi,
A' Vendég-fogádó a' Szent-egyház képi.
Bűnből vigasztalást a' bé-kötést jedzi.

A' két pénz példázza két Sacramentumot,
A yagy az O és Uj két Testamontumot,
Kikből legeltetik Tanítók a' nyáját,
Az hatra maratt pénz jóvendő jutálmát.

V É G E.

IV.

A Z
SZIKSZAI

Templomon gyakor-
lott Istennek iteleti; az mel-
lyet Isten az ő bölcs iteletiből az go-
nosz embernek fel gyujtani
meg engedett, és az benne
lévő sok Jofzággal és
Tizenkilenczemberrel
együtt az Tűz által
meg emész-
tetett,

*Mellyet Versekben szedett edgy
az bujdosok között.*

L Ó T S E N.

M. DC. XCIV.

Nagy gyászos ido a'
Kire jutottunk, Meg izo-
kot bűnünk ért-im vagyon
fíralmunk, Isten ellen valo partért
kár vallásunk, A' mellyeket soha
mi le-nem írhatunk.

Eztt szülte Atyaink számtalan
fok vétke, Gyakorlott bűnökbul
fözött kedves étke, Hogy mi fijak
jűnénk valaha eszűnkre, Lelkűnket
forditnánk csak a' jó Istenre.

Hamiság, irigység, mordság,
hitelenség, Gonosz, szó, és szándék
látás, kegyetlenség, Szitok, átok,
harag, és békételenség, Eztt szülé
ez helynek az Istentelenség.

Hát ha meg gondollyuk fijak mi
utankat, Meg láttyuk bizonyyal az
mi romlásunkat, Igy eszűnkben
veffzük mi kárvallásunkat, Melly-
ért pusztította Isten várasunkat.

Innen

Innen vagyon Isten kit szeret
meg veri, Mert az jó Atya-is ugyan
ezt miveli, Az melly fiát jobban
s'-kedvesben szereti, Őt egyebek
felet gyakran fenyegeti.

De nem azért veri hogy őtet
gyűlölné, Igy ő haragjának terhét
reavetné, De hogy akaratyát nekie
mivelné, Teremtojét Attyát ek-
képpentisztelné.

Nézd meg Uram mostan az mi
esetünket, Mert nem tagadhattyuk
az mi vétkeinket, Mellyekért oh
Isten verten verisz bennünket, Es
meg szomoritod az mi sziveinket.

Nem laddé Templomunk mind
amaz nagy Aron, Ollyan volt mi-
nekunk mint erős Halcion, Az
melly gyönyörködik mint az erős
Sion, Mert állá Isteni ez hatalmas
karon.

Hatalmasb oltora nincsen az Istennek, Az tűznél gyakorta, mellyel az embernek, Kincse és jofzága Földrül töröltetnek, Melly-is oldalára im áll az helynek.

Mert ha meg tekintyűk az mi Templomunkat, Es a' körül való szép Parochiánkat, A'-hoz közel való drága Oskolankat, Megégette nem kerülte határokat.

Siralom jajgatas jaj-fzó nagy ohajtás, Sirmás kiáltás szívbeli haborgás, Istennek hatalmas oltorán csak sívás, Hallaték szüntelen ezenapon jaymondás.

Mert némelly leányát némelly ismét Annyát, Némelly fok jofzágát, némelly hazastfárát, Némelly fok arannyát némelly szép ruháját, Sirmattya jaj-gattya ilyen nagy romláját.

Ez napon veze el szikszonak Tárháza,

háza, Az mellybül gyakorta fok
szegényt taplálá, Sok kegyetlenek-
nek mellybül fáfárkoda, Hogy sze-
gény fejének maradást találna.

Itt vesze el kintcse itt minden
szépsége, Itt foknak élete itt foknak
öröme, Itt öltözék feje gyászban és
vig kedve, Itt marada foknak sze-
relmes cselédgye.

Imé most-is raytunk haragja
Istennek, Rendelési ellen mert él-
tünknevének. Es ellene jartunk ő
szent szerzejinek, Ezzel adunk okot
minden büntetésnek.

Eszt szerzék minekünk Atyaink
fok bűnök, Minden napon ellened
valo fok vétkek, Az mellyeket mi-is
bűnösök követünk, Jaj jaj már mi-
nekünk mert igen vétkeztünk.

Most-is szolgáltunk mi az kik mi
szolgaink, Voltanak mivel az mi ál-
nokságink, Meg foka fodtanak gya-

korlott bűneink, El testem hadtak
sót nevelték gonofságink.

Az mi hozzánk küldött Isten
Prophetait, Meg utálván meg ve-
tettük ő szolgáit, Semminek tartot-
tuk az Urnak hagyását, Labunk alá
nyomtuk ő Parancsolatit.

Ez az oka hogy imáron ő is min-
ket, Nem nevénnem tугya mi ve-
fzedelmünket, Be dugyaszent fület
hogy üvöltésünket, Ne hallana es
nem szanna meg bennünket.

Mienk oh Ur Isten az ortalaz pi-
lás, Meg-is érdemellyük hogy a-
maz nagy romlás, Reánk jőjjön el-
lenfegtűl szidalmazás, Ez szikszay
nap közt légyen nagy káromlás.

De kérünk tégedet többé fegy-
veredet, Szánd meg hivedet és
adgy csendeséget, Az mi sziveink-
ben önts tellyes örömet, Fordicsd
el mirőlunk az vefzedelmeket.

Mind

Mind ezeket Isten azért eselekedte, Hogy szent tekintetit minden ember féllye, Ó Szent Tanácsának legyen köztünk helye, Es így rettegteflék tőlünk nagy ereje.

Farjul ki tétettünk minden embereknek, Az kik körülöttünk laknak ellenfegek, Es az kik utzáin elmennek ez helynek, Feljeket csovalvan minket súvöltönek.

Ez nagy kárvallásban mi nem csüggegyünk el, Sőt inkább örvengyünk Istennek vigfzivel, Juffanak efszünkben ezek nagy örömmel, Hogy az nagy Ur Istent szolgallyuk éltünk el.

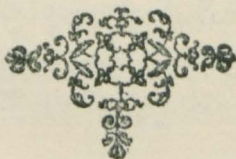
Jollehet most minket kárral látogatott, De tudom végképpen ő el nem tafzitott, Mint ő örökfeget magának valasztott, Szolgallyuk vigfzivel kiket még megtartott.

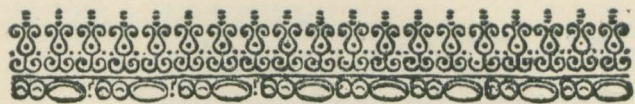
Ne csudálkozzál hát ki ezeket
hallod, Hogy minket Istenünkezzel
látogatott, Ne mond azt felőlünk
hogy immar el hagyott, Hiszem
országából vigasztalást nyuitott.

Békefegy istápjja kegyesség pál-
czája, Vigasztalás olajja nagy öröm-
nek árja, Igazságnak Attya Jóság-
nak ő habja, Hit allandósága mi
helyünk meg szállja.

Az ezer hatszazban es nyoltz-
van kilentzben, Az szent György
havának utolsó hetiben, Ez
romlásunk kesett nekünk
keservefen, Olvashad
ez irott együgyű
versekben.

V E G E.

Mága sirálmás forsat kesergő
MAGYAR THALIA.

*Ad notam: Faj melly siralmat es
vilag.*

1.

HAllyatok meg zokogását,
Magyar Thalia siralmat,
Mikent kesergi romlását,
Szomorú forlát.

2.

Há szivem tablája nyilnék,
Mély álmom tuled távoznék,
Fejem Forrása változnék,
Hogy konyvezhetnék.

3.

Mert az Ur reám haragját,
Fel gerjezte sebet lángját,
Ellenem fordítá átkát,
Boszszuálását.

A 5

Meg

4.

Meg fokafitá az csapást,
Határimban az Jajgatást,
El változtata az áldást,
Ese örömmondást.

5.

Ki valék tündöklő haza,
Vagyok idegenek váza,
El hullott szépségem máza,
Szemem meg áza.

6.

Bűneim fertő fullánkja,
Mivélte hogy csapás habja,
Reám borujjon melly árja,
Isten haragja.

7.

Koronám földhöz veretett,
Rab háj rajta nevelkedet,
Mellyet szívem el epedet,
Erőm el vészet.

8.

Idegenre örökségim,

Szal-

Szallotak ékes házaim,
Nevelik ezek javiaim,
Sűrű siralxim.

9.

Kenyerembenalig eszem,
Vizemét nagy árron vészem,
Szomfzédimtul neveltetem,
Hátra vettetem.

10.

Idegen kezét nyujtotta,
Javaimat elprædálta,
Nemzetemet meg rontotta,
Földre tapotta.

11.

Megvidalmúlt hogy birvelem,
Félémélkedet ellenem
Ha velem nem léfz Istenem,
El fogy feregem.

12.

Valakikitt által mennek,
En rajtam mind süvöltenek,

Let

Lettem esufsága mindennek,
azért nevetnek.

13.

Haborufágot fzenyvedek,
Nyugodalmat nem lelhetek,
Még pihenést sem vehetek,
Jót nem nézhetek,

14.

Könyvéim orczámon folynak,
Mert határim pufztittatnak,
Lakosim szellyel bujdosnak,
Sirnak s' ohajtnak.

15.

Megszűne erőme szivemnek,
Nincs vigeneke nyelvemnek,
Mert mindön felől sértenek,
Káral illetnek.

16.

Szomorúan foházkodom,
Mert nincsen földi gyámolom,
Igyetógyot allapatom.
Siralmas forsom.

Uram

17.

Uram előtted szívemet,
Kitöltöm miként az vizet,
Fel emelem kezeimet,
Lássad igyemet.

18.

Mivel jó voltod az egig,
Fel fuat ne bünted sokáig,
Csapásod ne tarcs mindéltig,
Elegéld eddig.

19.

Hol vadnak régi szerelmim,
Indullynak meg béleim,
Csekerülly meg mert népeim,
Nyögnek frigyefim.

20.

Légyen békeség földemben,
Ujics meg bagyat lelkemben,
Hogy téged vig éneklésben,
Algyalak Amen.

V E G E.

*Igaz meg-iratása egy Csudatermet-
nek, melyet az 1692. Esztendőben, Boldog-
Aszszony havának harmadik napján Bol-
Schweiszteritz névű faluban Schweinitz
tól félmér földnyire edgy juh ellet; ez mit
jelentsen, csak Isten tudója a mint
bővebben meg érthetnyi ez Enekből,
mellynek rotaja:*

Szolit minket Christus Uruunk, &c.

JEr Férfiak és Aszszonyok, nagy csuda dolgot hal-
lyatok, melly történt bizonyossan: /: ez eszten-
dő folyásában, boldogaszszonynak havában, meg-
lött nyilvánosságosan.

Az Bol-Schweiszteritz faluban, melly van *Slesia*
országban, közel Schweinitz Városhoz:/: Egy juh
nagy csudálatossan, ellett egy Bárányt buglyássan,
mellyet ez irás ki hoz.

A' báránynak feje gyapja, szokás szerint ábrá-
zatja, volt néznyi köllemetes:/: De feje csudála-
tossan, vala formálva buglyássan, föl-állots' volt
egyenes.

A' két fül közöt elsőben, volt három uynyi szé-
lessen, folyúl gömbölű vala:/: fekete s' halaván
szinű, páva farkával egyezű egyenesen áll vala.

Sok fő s' alaton Emberek, csudálván nézték sze-
mélyek, e' dolgot ő szemekkel:/: mivel emberek
rudtára, illy csuda-termet láttára, nem hallatott
fülekkel.

Két

Két egész nap ele ugyan, de azután igen gyorsan, nem vévén juh magához :/: De magától el-taszítván, semmiképpen nem szoptatván, juta ő halálához.

Oh czifra Ember nézd itten, oktalan állattal Isten, mutatja te pompádat :/: a' mellyel a' te lelkedet, pokolra eyted testedet, örök kinra magadar.

Isten föl-fuvalkodságért, a' Lucifert pompaságért taszította pokolra :/: Te-is el-merültél abba, a' nagy gonosz|czifraságba, nem mehetz menyországra.

A' szép Jesus szegénységben, jöve mézitelenségben, élt és meg-is holt abban :/: ő alázatofságával, és keserves halálával, nyerte, ne juss pokolba.

De mostan minden föl fordult, az egész világ meg-bodult, a' czifraságot úzi :/: De a' czifraság valaha, hoz kinokat, kiknek soha, meg nem szünik nagy büz.

Czifraság által bé csufznak, nagy ésfok vétkek bé-másznak, kiváltképpen bujafság :/: Jay ki által botránkozás, jön-ez nyilván igaz mondás, annak lesz örök jajság

Mostmár meg'nem választhatnyi, Nagyot kicsinyt nem tudhatnyi, nints közöttök különbég :/: Ki ma faluról Városba, jött mindgyátt vagyon buglyája, mind egyeránt Nemesség.

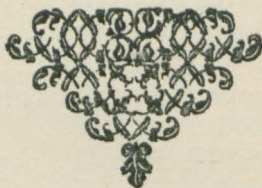
Soknak igen fodor haja, van de kenyér nélkül foga, egy garas lintsházában :/: mindenét a' mi-e' vagyon, minden napon azt csak nagyon, önti czifraságában.

Azért oh Afzonyi Rende, Magdolnát ti kövesfétek, térjete a' Christushoz :/: Hagyátok-el az nagy

sagy pompát, csokolyátok Christus lábát, fordul
ván Jesustokhoz.

Ha nékem el nem hiszitek, a' mit most jelentek
néktek, azt mondván hogy nem igaz :/: Hites
fétek magatokkal, hogy Bécsbe hozták
bizocyal ett meg-látnyi, hogy
igaz. Amen.

*Németből Magyarra for-
ditatott die 28. Martij
Anno 1692.*

A' Kegyes Léleknek Lelki
vizsgáztalált szerző

IDVESSÉG PAISSA.

Mellve:

Az Isten Anya-
szent-edgy-háznak a'
Magyar Nemzetben levő
igaz tagjainak lelki
hasznokra

Fordította

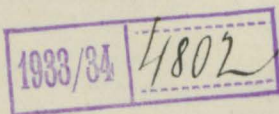
AVENARIUS JANOSBÓL.

OSZTOPANTI
PEBNYESZI SIGMOND.

LÓTSEN,

BREWSTER SAMUEL által,
M. DC. XCIII.

Carissimo Dno Medico
C. S. Lotasido pro
memoriae & re-
cordatione offert
Joanes Van der Kraay
junior.

Pro veniunt et
et perpetua re-
cordatione exiguum et
vilem libellum regi-
strat C. S. Lotasido
Joanes Van der Kraay
junior.

Carissimo Dno Medico
Lotasido in tepe-
in fucata amica
dona dat
Joanes Van der Kraay
junior.